

Nr 250.

Av herr **Laurin**, om sänkning av kaffetullen.

Man kan utan tvekan fastslå, att kaffet av stora grupper av befolkningen betraktas som en nödvändighetsvara, och uppenbart följer därav, att en dryg tullsats kännas betungande för den fattigare delen av befolkningen. Då nu kaffetullen är att betrakta som en ren finanstull, följer därav att man vid ett förbättrat finansiellt läge också bör kunna minska på denna tull, även om den bebådade skattelindringen därigenom eventuellt skulle bli något mindre. Det bör ihågkommas, att kaffetullen en gång höjdes för att kunna skaffa medel till ämbets- och tjänstemännens dyrtidstillägg, och om dessa tjänsteinnehavare skulle berövas något av skattelindringen, bör det således ej kännas alltför hårt för dem. För övrigt torde man kunna säga, att skattesänkningen för mindre inkomstagare blir en ren obetydlighet och även för större sådana är den icke av avgörande betydelse.

Men sänkningen av kaffetullen kan även ses från en annan synpunkt. Redan nu har framlagts en kungl. proposition om stöd för sockerbetsodlingen i landet, och det är antagligt, att man väl ändock måste finna någon utväg att rädda denna för landet betydelsefulla näring. Det vore väl icke orimligt att tänka sig, att befolkningen i de delar av landet, där sockerbetsodling ej bedrives, erhöles någon compensation genom sänkning av kaffetullen. Man kunde till och med tänka sig, att då förbrukningen av de båda artiklarna kaffe och socker till en betydande del är jämnlöpande, man skulle kunna åstadkomma ett visst jämviktsläge i tullavseende mellan dessa artiklar. Om kaffekonsumenterna erhålla tillräcklig lindring beträffande kaffe, borde de kunna gå med på att skydda en av landets mest betydande näringar och sålunda skaffa bröd icke blott åt en talrik jordbrukarebefolkning utan även åt talrika arbetare, järnvägsmän, m. fl. Om man ser saken från ovan anförda synpunkter, blixa båda frågorna av rent finansiell natur och en lösning bör icke vara omöjlig med nuvarande statsfinansiella ställning.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville besluta att sänka kaffetullen med 15 öre per kilogram eller från 40 till 25 öre per kilogram.

Stockholm den 21 januari 1929.

Harald Laurin.

